



# ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΩΝ 11<sup>ΟΥ</sup> & 63<sup>ΟΥ</sup>  
ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

« ...Ο Πατέρας μου, Αυτό το Τέρας » \*  
Όταν οι γονείς σου είναι εγκληματίες ...

T.85 21-10-15

Ενόψει 28<sup>ης</sup> /10... Αφιερώνεται στους Αγωνιστές / Επιζήσαντες του Β' Παγκόσμιου (και όποιου άλλου) Πολέμου που συνχώρησαν τους βασανιστές τους.

## Όταν οι γονείς σου είναι εγκληματίες πολέμου, πώς αντιμετωπίζεις τα καταραμένα γονιδιά σου;

Δοκιμάστε να βρείτε σε έναν γερμανικό τηλεφωνικό κατάλογο το όνομα «Χίτλερ». Τζάμπα κόπος, διότι έχει, για ευνόητους λόγους, καταργηθεί. Προφανώς, κανείς δεν θέλει να κουβαλάει στην τσέπη μια ταυτότητα που προκαλεί ρίγη στα πλήθη, κανείς δεν εύχεται η κάρτα του γυμναστηρίου του να τρομάζει τη συμπαθέστατη κοπελίτσα στη ρεσεψιόν. Έλα, όμως, που κάποιοι έχουν την τύχη να φέρουν επώνυμα όπως Χίμλερ, Γκέρινγκ, Ες, Φρανκ (και, βεβαίως, τα συνοδευτικά γονιδιά). Αυτές τις ημέρες προβάλλεται στις ΗΠΑ το πολυβραβευμένο ντοκιμαντέρ «Hitler's Children» του Χανόχ Ζεεβί. Αν είναι δύσκολο για σένα να φέρεις το όνομα ενός πατέρα ο οποίος έχει διαπράξει – στην πλάτη σου – κάμποσα ακούσια λάθη, μπορεί κανείς να διανοηθεί **τι γίνεται με τα παιδιά και τα εγγόνια εκείνων που αιματοκύλησαν εκουσίως την ανθρωπότητα;**

Θυμάμαι πριν από χρόνια είχα την τύχη να συναντήσω έναν διακεκριμένο αρχιτέκτονα που είχε έρθει προσκεκλημένος του Ινστιτούτου Γκαίτε. Για να είμαι ειλικρινής, ο λόγος για τον οποίο είχα δείξει ενδιαφέρον για αυτόν δεν ήταν η αρχιτεκτονική του δεινότητα, αλλά το όνομά του: Άλμπερτ Σπέερ. Ήταν ο γιος του έτερου Άλμπερτ Σπέερ, αρχιτέκτονα και υπουργού Εξοπλισμών του Αδόλφου Χίτλερ. Καθ' όλη τη διάρκεια της κουβέντας μας, αγωνιζόταν να αποφύγει οιαδήποτε νύξη για την οικογένειά του. Μου εξομολογήθηκε, βέβαια, πόσο βαρύ ήταν το όνομά του, ιδιαίτερα στα πρώτα του επαγγελματικά βήματα. «Ήταν πολύ δύσκολο να ξεκινήσω κάτι μόνος μου. Άρχισα να λαμβάνω μέρος ανωνύμως σε αρχιτεκτονικούς διαγωνισμούς και έτσι πήρα τις πρώτες δουλειές μου. Όσον αφορά την προσωπική μου εξέλιξη, πέρασα μια εξαιρετικά δύσκολη περίοδο. Στο σχολείο δεν μπορούσα να μιλήσω, τραύλιζα πολύ άσχημα. Έπρεπε να το παλέψω αυτό... Κατάφερα να αντιμετωπίσω το πρόβλημα, σχεδόν να το εξαφανίσω, μόνο όταν έφτασα 35-40 χρόνων. Έκανα πολύ μεγάλο αγώνα για να **αποδεσμεύσω τον εαυτό μου από το όνομα της οικογένειάς μου**». Ένωσα κύματα ηλεκτρικού ρεύματος να με διαπερνούν όταν, κάθε φορά που ο συμπαθέστατος κύριος Σπέερ ο νεότερος εκστόμιζε τις λέξεις «father» (πατέρας) και «family» (οικογένεια), το παλιό τραύλισμα επέστρεφε. Δεν ήξερα αν είχα μπροστά μου έναν μειλίχο μεσήλικο ή ένα παιδί που ήθελε να ουρλιάξει.

Στο «Hitler's Children» καθένας από αυτούς τους καταραμένους απογόνους μάχεται το παρελθόν με τον δικό του τρόπο. Η ανιψιά του Χέρμαν Γκέρινγκ, Μπετίνα, εγκατέλειψε τη Γερμανία για τις ΗΠΑ και δεν αρνείται, αλλά θέλει να γυρίσει την **πλάτη στο παρελθόν** της (αυτός είναι, άλλωστε, ο λόγος για τον οποίο η ίδια και ο αδελφός της έχουν υποβληθεί σε στείρωση). Ο δε Ράινερ Ες, εγγονός του διοικητή του Άουσβιτς (έχει φωτογραφίες με τον πατέρα του να παίζει με τα παιχνίδια που έφτιαχναν οι τρόφιμοι του στρατοπέδου), επισκέπτεται σήμερα τον «τόπο του μαρτυρίου» παρέα με έναν επιζήσαντα τρίτης γενιάς.

Ο Νίκλας Φρανκ, πάλι, γιος του γενικού κυβερνήτη της Πολωνίας, Χανς Φρανκ, μιλάει σε μαθητές για τα εγκλήματα του πατρός του, αλλά και για τη δική του έρευνα, που αποσκοπούσε στο να ανακαλύψει κάποιο **ψήγμα ανθρωπιάς** σε αυτόν, δηλαδή μία περίπτωση που ο γενικός κυβερνήτης επενέβη για να σώσει (και όχι να εξοντώσει) κάποιον. Βέβαια, μέχρι στιγμής, δεν έχει βρει καμία. Αυτό που φαίνεται να κρατάει τον νεότερο Φρανκ στη ζωή είναι **το άσβεστο μίσος για τους γονείς του (όπως εξομολογείται, η ίδια η μάνα του δεν τον κράτησε ούτε μία στιγμή στην αγκαλιά της με τρυφερότητα)**.

Σήμερα, που η γενιά των ηρώων εξαφανίζεται, που οι βετεράνοι του Β' Παγκοσμίου Πολέμου «φεύγουν» με τα όπλα και τις μνήμες επ' ώμου (στις ΗΠΑ οι στατιστικές δείχνουν ότι πεθαίνουν 1.000 κάθε ημέρα) και τα παιδιά νομίζουν ότι ο Χίτλερ είναι κάποιος σκοτεινός ιππότης από τον «Πόλεμο των Άστρων» ή τα Gormitti, ίσως είναι άλλοι αυτοί που θα θυμίζουν τη βαριά κληρονομιά του 20ού αιώνα. Εκείνοι που γνωρίζουν από πρώτο χέρι ότι **οι φρικαλεότητες δεν γίνονται πάντα στο όνομα κάποιου άλλου**.

\*Πηγή: άρθρο Λένας Παπαδημητρίου, Μικροκοινωνιολογικά, ΒΗmagazine δημ. στο δδκτ : 26-02-2013

## Ποίημα Αντίστιξη

Τα χέρια σου τα κέρνα  
Η Παναγιά εκράτη.  
Χιόνιζε στα σεντόνια σου  
και σ' όλο το κρεβάτι.

Η κόκκινη λιανή γραμμή  
του πλαστικού σωλήνα,  
από τη φανερή πληγή  
σαν ποταμάκι εκίνα.

Κι έφευγαν απ' τα μάτια σου  
σκιαγμένα τα τρυγόνια  
και μ' έφερναν σ' άλλους καιρούς  
και στα μικρά μου χρόνια.

Μικρά πολύ πικρά πολύ  
χτισμένα γύρα γύρα  
και μόνο από τη χούφτα σου  
σπυρί χαράς επήρα.

Μιχάλης Γκανάς  
Νοσοκομείο Ερυθρού Σταυρού  
(στη μάνα)

Πηγή: Μ. Γκανάς, 2013, Ποιήματα 1978-2012  
Εκδ. Μελάνι